

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

Decisiones Miscellanæ

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio CXXVII. Argumentum. Explicatur, quot, & quibus rationibus debeant Parochi personaliter exercere curam animarum, & administrare S.S. Sacramenta per se ipsos, non autem per capellanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94626](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94626)

6. Detractorum punitiones.
7. Lingua caute custodienda.
8. Detractores corriguntur Oratione publica pro eis facta.
9. Detractionis Vitium libri impugnantes.

EX multiplici numero responsionum, selecta fuerunt.

1. Prima Frequenter explicare tanti vitii naturam, qualitatem, ac modos, quibus in illud homines impingunt, videlicet, quod *Detractio sit ablatio fama, quæ committitur, vel dicendo malum de Proximo, & hoc quatuor modis, juxta illud Imponens, Augens, Manifestans, in Mala vertens, aut tacendo bonum, quatuor pariter modis, hoc carmine contentis: Qui negat, aut minuit, tacuit, laudatque remisit. Toletan. lib. 5. cap. 6.*
2. Secunda: Notam facere gravitatem ejusdem Vitii, quod est mortale ex genere suo contra justitiam, pejus quam furtum, nam fama præstantior est pecuniis; & ideo Glossa super illud. Prov. 24. *Cum detractoribus ne commiscearis dicat, Hoc specialiter vitio penè totum genus humanum periclitatur. Tolet. d. lib. 5. cap. 64.*
3. Tertia. Docere, hoc crimine semper offendit tres personas eodem tempore: illam, cui detrahitur in honore, & detrahentem, ac ei aures præbentem in anima; unde S. Bernard. lib. 2. de consid. in fine ait: *Detrahente, aut detrahentem audire, utrum horum detestabilius sit, non facile dixerim.*
4. Quarta. Inculcare incessanter, tum in publicis concionibus, tum in Sacramentalibus Confessionibus, obligationem restituendi famam; in qua, quia multi deficiunt, pauci salvantur; idcirco Israelitæ, qui murmuraverunt in deserto Num. 11. non sunt ingressi terram promissionis in signum, quod in Terram viventium, id est in Cælum non recipiuntur Murmuratores: nam Detractores Deo odibiles. Rom. 1. 39. Et neque maledicti, neque rapaces regnum Dei possidebunt. 1. Cor. 6. 10.
5. Quinta. Et hujus comminationis fortissimum adduci potest argumentum, quod fit à P. Paulo Segneri Soc. Jesu in præclaro suo opusculo Italico *Il Confessore instruito cap. 10. in fin. his Verbis: A questi rappresentate, che uno de più chiari segni di essere prescinto è mancare di carità: giacchè, se come Santo Agostino raccolse da S. Giovanni, Sola dilectio discernit inter filios Dei, & inter filios diaboli. Ma come in essi può essere Carità, se la Carità ricuopre gl' altrui peccati ed essi gli scoprono? Charitas operit multitudinem peccatorum.*
6. Sexta. Narrandas esse punitiones tum missas à Cælo à Deo contra Murmuratores, videlicet Ignem, lepram, aperationem Terræ, ut habetur Num. cap. 11. cap. 12. cap. 16. tum aliàs permultas relatas in Sylva Histor. Jo. Bapt. Matth. part. 1. lib. 6. tit. 52. & 53. & in Admir. Orbis Christ. tom. 1. lib. 2. pag. 99. num. 8. & 9.
7. Septimò. Commendandam potissimum virtutem silentii, & linguæ custodiam, juxta præceptum Apostoli Jac. 3. *Sit autem omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum: & exemplum Regii Prophetæ Psalm. 140. 3. orantis Pone Domine custodiam ori meo: de qua silentii virtute, & linguæ custodia mirifice scripsit P. Rodriguez in Exercit. Perfect. p. 2. tract. 2.*
8. Octava. Recitare facere singulis diebus festiuis à populo post Missam Parochialem Unum Pater, & Ave pro conversione, & emendatione

malarum linguarum; remanet enim in plebe impressa gravitas hujus facinoris, & sollicitior est in tacendo.

Nona plurima alia argumenta, eaque pulcherrima in hanc rem desumenda esse ab Autoribus de hoc vitio tractantibus, quos legere pigere non debet Parochos, & præcipue Marchantium in Horto Pastorum lib. 3. pag. 383. Caramelem in Theolog. fundam. lib. 2. fund. 55. num. 1579. Plateam Universalem Garzonii disc. 89. Polyantheam Verb. Detractio. P. Drexelium de Viriis Lingua. P. Didacum Stellam de Vanitat. Mund. part. 3. cap. 32. ac passim alios.

DECISIO CXXVII.

ARGUMENTUM.

Explicatur, quot, & quibus rationibus debeant Parochi personaliter exercere curam animarum, & administrare SS. Sacramenta per se ipsos, non autem per capellanum?

SUMMARIUM.

1. Parochi per se, & non per alios curam animarum gerunt ex Conc. Trident. & num. 3.
2. Canones id ipsum præcipientes.
3. Industria persona ubi est electa, opus agitur personaliter.
4. Beneficium datur propter officium.
5. Residentia non debet esse tantum materialis.
6. Parochum non esse, & non operari idem est.
7. Pastores, Duces, & Medici personaliter officium suum faciunt.
8. Meritum ibi majus, ubi major labor.
9. Doctorum opinio, quod Parochus per se curam exercent.

Relata fuerunt rationes decem.

Prima. Quia Jure Divino sunt obligati; ut expressè testatur Sacrum Tridentinum Concilium Sess. 23. de ref. cap. 1. his verbis: *Cum Præcepto Divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre, Verbiq; divini prædicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere, &c.*

Secunda. Quia Sacri Canones sic disponunt, ut legitur in cap. Exterminanda 30. §. Qui verò. De Præbenda ubi ita: *Qui verò parochialem habet Ecclesiam, non per Vicarium, sed per seipsum illi deserviat. Idem statutum est in cap. Quia nonnulli 3. ibi: talis ad hoc persona queratur, quæ residere in loco, & curam ejus per seipsum valeat exercere: & in cap. Relatum 4. ibi: & curam ejus per se valeat exercere. De Clericis non resident.*

Tertia. Quia sic jubet idem Sacrum Trident. Concil. Sess. 7. de ref. cap. 3. ibi: *Inferiora beneficia Ecclesiastica, præsertim curam animarum habentia, personis dignis, & habilibus, & quæ in loco residere, ac per se ipsos curam ipsam exercere valeant, &c. conferantur.*

Quarta. Quia de Jure civili quando electa est industria personæ, opus est personaliter exequendum. l. Inter artifices 21. ff. de Solutionibus. Sed in Ecclesiis Parochialibus electa censetur industria personæ ipsius Parochi. Possessin. de Offic. Curat. cap. 1. num. 8.

Quinta. Quia sic obligatur Parochus ex justitia commutativa; nam ei dantur fructus Parochiæ, ut ipse præstet personales operas suas Parochianis, juxta illud: *Beneficium datur propter Officium.*

Officium c. Cum secundum Apostolum. de Praben. & c. fu. de Rescript. in 6.

6 Sexta. Quia ad implendum debitum Residentiæ non sufficit materialiter residere in Parochia, sed opus est, munia Parochialia personaliter administrare. Barbosa de Offic. & pot. Parochi cap. 8. num. 40. ubi DD.

7 Septima. Ratione Naturali, nam idem est Parochum non habere, ac non operantem habere, cap. Inter corporalia. de Transl. Episc.

8 Octava. Respectu necessitatum populi, quibus melius providet Parochus, quam Capellarius, & ideo Parochus vocatur Pastor, Dux, Medicus, quia hi omnes personaliter operari tenentur, cap. Quamvis, de Reg. Jur. l. Qui mercedem, ff. Locat. Navar. in cap. Placuit, de Penit. dist. 6. a num. 151.

9 Nona. Respectu Utilitatis ipsius Parochi; quia quanto difficilius operatur cum charitate, tanto magis meretur. S. Thom. 2. 2. quæst. 27. art. 8. ad 3.

Decima. Respectu communis opinionis Doctorum, quos cumulat Joan. Saneius disput. 47. quam legisse Parochos omnes juvabit, ut sciant, per se ipsos, non autem per substitutos Curam animarum exercendam esse, ac Sanctissima Sacramenta administranda.

DECISIO CXXVIII.

ARGUMENTUM.

Referuntur rationes omnes, quibus demonstratur obligatio genitorum, ne permittant pueros & puellas quinquennio completo dormire simul.

SUMMARIUM.

1. Pueri & Puella, quinquennio completo, ne dormiant simul.
2. Impuberes carnalia peccata committere possunt.
3. Puer octo annorum lapsus in carnem cum sorore.
4. Genitores non sinant filios utriusque sexus simul dormire.

DE hoc dictum fuit, quod omnium rationum Ratio summa sit periculum impudiciæ, & lapsus in peccata carnis eorundem puerorum, & puellarum; siquidem, ut testatur Scriptura Sacra; Sensus & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua. Genes. 8. 21. Et licet adhuc sint in tenera ætate, & inhonestatis non capaces; tamen vel ex diaboli suggestione, vel ex fomite naturæ, vel ex verbis aut actionibus majorum edificare possunt opera carnis, & vel tactibus, vel aliis indignis conatibus Deum offendere; cum in aliquibus adeo præcox sit libido, & præceps lascivia, ut nulla atarula Veneris lucta immatura videatur, ad tradita per Balthasarem Bonifacium in sua ludicra Histor. lib. 2. cap. 18. & 19. ubi plura exempla puerorum luxuriosorum.

Quodcirca optime Marchantius in Horro Pastor. lib. 3. tract. 4. Lect. 10. proposuit. prima pag. mihi 361. ita scribit: Quapropter serio monendi sunt parentes, ut diligenter caveant, ne personas consanguineas, in eorum domo cohabitantes, in eodem cubiculo, aut lecto, etiam impuberes dormire sinant: quia, licet impuberes sint ad carnalis commixtionis consummationem, tamen instinctu Diaboli, sæpe libidinosi actus inter eos exercentur, quos spiritus luxuria suggerendo etiam inficit parvulos. Nec dubium est, quin in ætate septem, octo, vel novem annorum, peccati mortalis reatus incur-

ri possit, cuius ob pudorem frequenter nulla sit in Confessione mentio; & ideo vulneratam conscientiam plerique in multam ætatem protrahunt, cum æterna salutis dispendio.

Et paulo post subdit revelationem quandam à Deipara factam his verbis: Hodie etiam puer submergetur, & damnabitur in Hispania, qui annorum octo existens, cum sorore sua fornicatus est, qui etsi opus non compleverit, tamen inchoavit.

Ex quibus Parochi, & Confessarii magnopere monitos facient Patres, & Matres, ne simul accubare sinant filios, & filias, etsi impuberes; quia luxuria ignis est; Omnis autem caro sanum Ita. 4. 6. & à scintilla una augetur ignis. Eccles. 11. 34.

DECISIO CXXIX.

ARGUMENTUM.

Proponitur, quot, & quibus rationibus debeat Parochus personaliter assistere agonizantibus, & moribundis suæ Parochiæ?

SUMMARIUM.

1. Diabolus an visibilis appareat omnibus morientibus?
2. Satanas timet præsentiam Sacerdotum.
3. Monialis Capuccina agonizantis terror ob visum diabolum.
4. Tentationes diaboli in articulo mortis.
5. Rituale Romanum præcipit Parochis, ut assistant morientibus.
6. Deipara, ac Angeli assistentes morituris.
7. Pastor animarum de eis rationem redditurus Deo.
8. Amor Parochianorum erga Parochos assistentes agonizantibus.

PRima, ac principalis recensita Ratio fuit, ob nimium terrorem, & gravissimam animæ agitationem, in qua agonizantes reperiuntur terribi Diaboli apparitione. Siquidem à pluribus Parochis relata fuit quæstio illa, Utrum cuilibet morienti semper Dæmones appareant? quam examinavit F. Bart. Sybilla in Speculo Peregrinar. Quæst. Decad. 3. cap. 10. quæst. 6. & Joan. Bapt. Corrad. in Respons. Cas. Conscient. p. 2. quæst. 194. apud quos leguntur rationes, & argumenta pro utraque opinione, quas etiam ego retuli in meo Libello, La Prima età del Mondo cap. 4. Et licet satis probabile sit, non omnibus morientibus Dæmonem in forma visibili apparere, cum plurimi, potissimum timorati viri, ac irreprehensibilis vitæ, absque terrore ullo, seu indicis visionis Dæmonum expirent, loquentes, ac adstantibus pacem, & quietem interiorem suam attestantes; nihilominus infinita propemodum sunt exempla apud Sanctos, ac fide dignos Autores, quibus comprobantur frequentissimæ, exque horribiles Dæmonum apparitiones in extremo vitæ constitutis, quæ passim leguntur apud Surium, & Severum Sulpicium in Vita S. Martini, qui ait (ut etiam habet Breviarium Romanum) quid adstas cruenta bestia? in Vita S. Bernardi in Annalibus Cardinalis Baronii Anno 1048. num. 3. 11. 12. Anno 1058. num. 6. In Select. Penit. Mort. Pauli Aringhi lib. 2. cap. 14. & in alio ejusdem opere Mortes Peccatorum pessima lib. 6. cap. 6. & in Sylva historiali Joan. Bapt. Matthæoli tom. 2. lib. 12. cap. 1. tit. 9. adeo ut negari non possit, quod tanti Patres testantur. & credendum sit, quod Diabolus morituris solet terrifica apparere specie, ut scribit etiam Mart. Dekius Disquisit. Magic. lib. 2. quæst. 28. sect. 3.

Qua-